

Text ke třináctému setkání

Ke čtvrté neděli adventní

Kráčej s Marií

(Podle knihy Elliase Velly – Maria, matka Ježíšova s použitím příběhu od Bruna Ferrery)

Čtvrtou neděli adventní bychom měli prožít s Pannou Marií. Maria je jedním z největších darů, jaké kdy lidstvo od Ježíše dostalo. Ježíš nám dal úplně všechno co měl. Jeho dary jsou velkolepé a jejich hodnota nevyčísitelná. Když se modlil k nebeskému Otci za apoštoly, řekl: „Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jako my jsme jedno.“ (Jan 17:22). Dal nám svůj pokoj: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám.“ (Jan 14:27)

Cokoliv dal Otec Ježíši, Ježíš dal nám: „Všecko, co má Otec, je mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.“ (Jan 16:15) To ale pořád není konec dávání, protože Ježíš pokračuje: „Amen, amen pravím vám: Kdo věří ve mně, i on bude činit skutky, které činím já, a ještě větší, neboť já jdu k Otci.“ (Jan 14:12)

Ježíš nám dal i svého Ducha: „A já požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce, aby byl s vámi na věky.“ (Jan 14:16) „Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.“ (Jan 16:7)

Kromě slávy, pokoje, moci a svého Ducha, zkrátka všeho co měl, nám dal Ježíš i sebe sama. Dal nám své tělo a svou krev. Nejprve tím, že se za nás obětoval na kříži, a potom tím, že se nám dává denně v eucharistii. Dal nám úplně všechno.

To jediné, co si ponechal téměř až do konce, byla jeho matka. Přesto však, těsně před smrtí, se obrátil na milovaného učedníka Jana se slovy: „Hle, tvá matka.“ (Jan 19:27) Svou matku mu nesevěřil, ale dal. V tom je velký rozdíl. Když svěřoval Petrovi svoje ovečky, neřekl mu: „Petře, vezmi si moje ovce,“ ale „Starej se o moje ovce.“ Pak to zopakoval: „Pas moje ovce.“ (Jan 21:15-17). Jako by mu říkal: „Petře, ovce patří mně, jsou stále moje, tvým úkolem je jen se o ně starat.“ Z Ježíšových slov jasně vyplývá, že Petrovi ovce nedal, jen mu je svěřil do péče.

Na Kalvárii to ale bylo jinak. Ježíš neřekl Janovi: „Svěřuji ti svou matku,“ ale „Toto je tvá matka.“ Ježíš nám tedy Marii dává jako dar. Proto se nesmíme bát přijmout ji do svého života. Bohužel existuje mnoho lidí, kteří mají z této představy strach. Myslí si, že kdyby ji přijali, ignorovali by tím Ježíše, odsunuli by ho na vedlejší kolej. Podívejme se na to z jiného úhlu: dá-li nám někdo dárek, potěší ho, když vidí, že jsme ho rozbalili, že se nám líbí a že ho používáme. Vždyť přesně z těch důvodů nám ho dal, chtěl, aby nám sloužil. Podobně je to s Ježíšem a Marií. Můžeme si být jistí, že Ježíš má radost, když vidí, jak si Marie vážíme a přijali jsme ji za svojí matku.

Mezi všemi úžasnými ženami Písma zůstává Maria unikátem, mistrovským Božím dílem. V její osobě vidíme vzor, kým bychom se měli stát, jací bychom měli být. Vždyť ona jediná dovolila Bohu, aby plně uskutečnil plán, který s ní měl.

Když Bůh stvoří lidskou bytost, vždy pro ní vytváří i plán, který je jedinečný a originální. Všichni jsme součástí tohoto Božího plánu, ale svým jednáním mu bohužel často klademe překážky. Tvrdohlavě se pokoušíme prosazovat své plány, a tak Bohu znemožňujeme, aby uskutečnil svůj originální plán, který má připravený právě pro nás. Maria byla jediná, která nekladla absolutně žádné překážky a dovolila Bohu realizovat a dokončit plán, který s ní měl. Když chci jako dítě Boží dosáhnout maximálního naplnění svého života, musím dovolit Bohu, aby ve mně pracoval, a musím se přizpůsobit jeho plánu – tak jako Maria, s Boží pomocí a na její přímluvu.

O Michelangelovi se vypráví příběh. Jednou se ho někdo zeptal: „Michelangelo, jak to děláš, že dokážeš z kamene vytvořit takové dokonalé a krásné sochy?“ A on odpověděl: „Vše záleží na výběru správného mramoru, takového, který se v mých rukách nebouří, ale naopak, poslouchá mě.“ Když měl Michelangelo v úmyslu udělat novou sochu, zašel nejdříve do lomu v Carraru. Tam strávil i několik dní, dokud se nerozhodl, který blok mramoru použije na zhotovení sochy. Jakmile ho objevil, už v něm „viděl“ sochu, jen bylo třeba odstranit nadbytečné kusy materiálu, které ji zakrývaly. Když je odstranil, socha „vystoupila“ ven. To však bylo možné jen, když byl mramor v jeho rukách poslušný.

Maria se v rukách Božích chovala jako poslušný mramor. Dovolila, aby ji opracovával a dál pracoval skrze ni. Nebouřila se, ani se nesnažila přivést Boha k plnění vlastních plánů a přání. Místo prosazování svých osobních záměrů byla poslušnou hlínou v rukách hrnčíře. Proto se stala svatou, ne sama, svými silami, ale dovolila Bohu, aby ji svatou učinil. Jen dovolila Bohu, aby dělal svou práci, a nekladla mu žádné překážky.

Vše uchovávala a nosila ve svém srdci. My si obvykle všechno uchováváme ve své mysli. Často to znamená o věcech vědět, ale nic víc s nimi nedělat. Až když nám myšlenky přejdou do srdce, začneme je uskutečňovat. Abychom mohli realizovat Boží plán, potřebujeme srdce. Z Písma víme, že Maria nejen uchovávala vše ve svém srdci, ale také, že byla Slovu ve svém srdci úplně poslušná. Je to rozdíl mezi „věřit v Boha“ a „věřit Bohu“. Slova Písma, která uchováváme ve své mysli, nám musí také sestoupit do srdce, aby se stala živými. Tím budujeme živý vztah s Bohem: „Má matka a moji bratři jsou ti, kdo slyší Boží slovo a podle něho jednají.“ (Lk 8:21) Celý Mariin život spočíval v naslouchání a uskutečňování Božího slova. Tím, že ho přijímala s úplnou poslušností, stala se dokonalou Ježíšovou učednicí.

Proto Marii potřebujeme. Všichni chceme kráčet duchovní cestou a nechat se přitom vést. A cesta ke Kristu není nic jiného než vstupování do důvěrného vztahu s ním a základem je růst v

důvěře. Maria nám může pomoci do tohoto důvěrného vztahu s Bohem vstoupit. Právě ona nás, Boží lid, provází k Otci.

Jedné noci jsem měl krásný sen. Viděl jsem dlouhou cestu vedoucí ze země kamsi do vzduchu, kde se ztrácela v oblacích. Vedla až do nebe. Ale nebyla pohodlná, naopak, byla samá překážka. Byly na ní poházené rezavé hřebíky, ostré a pichlavé kameny, skleněné střepy. Lidé po té cestě chodili bosí. Mnozí měli nohy celé od krve. Ale nevzdávali se. Chtěli dojít do nebe. Každý krok znamenal utrpení, a tak šli pomalu a s bolestí. Pak jsem ve snu uviděl Ježíše. Předcházel je. Také šel bos. Šel pomalu, ale rozhodně. Ani jednou se nezranil.

Ježíš stoupal výš a výš. Došel do nebe a posadil se na velký zlatý trůn. Díval se dolů na ty, kteří se snažili stoupat za ním. Povzbuzoval je pohledem i gesty. Stoupající osoby předcházela také Maria. Maria šla ještě rychleji než Ježíš. Kladla totiž nohy do jeho stop. Záhy dostihla svého syna, který ji usadil na velké křeslo po své pravici.

I Maria začala povzbuzovat ty, kdo stoupali k nebi, a radila jim, aby kladli nohy do Ježíšových stop stejně jako ona. Ti nejmoudřejší to učinili a rychlým krokem se blížili k nebi. Ostatní naříkali nad svými ranami, často se zastavovali, někdy se i vzdávali a přemoženi bolestí klesali podél cesty.

Jít za Pánem Ježíšem s Marií je nejjistější a nejpřímější cesta ke svatosti. Maria je naše matka, náš vzor, spoléčnice na naší pouti do Nebeského království a my jsme její děti.

OTÁZKY K TEXTU:

Jaký je můj vztah k Panně Marii? Je vůbec nějaký? Jestli ne, proč ho ještě nemám?

A jaký je můj vztah k svatým církve? Co jsem si zjistil(a) o „svém“ svatém?

Dokáži vnímat Pannu Marii a světce jako průvodce na cestě ke svatosti?

Panna Maria řekla Bohu své „Fiat“, absolutně se spolehla na Boha a svěřila se mu do rukou a spolupracovala tak na spáse pro lidstvo. Dohlédnu co moje „ano“ nebo „ne“ Božímu plánu s mým životem může rozpohybovat? Mohu pak vůbec váhat?